

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217217986
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217217986.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, proti žalovanej: J. P., rod. C., nar. XX. H. XXXX, trvalo bytom L. ulica XX/XX, A. E., o zaplatenie 1.716,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 16. augusta 2019 č. k. 17Csp/223/2017-91 v spojení s opravným uznesením zo 16. septembra 2019 č. k. 17Csp/223/2017-95, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu (II. výrok) a v časti trov konania (III. výrok) r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.046,83 eur spolu s úrokmi a úrokmi z omeškania vo výške 308,69 eur a s úrokmi z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 1.716,50 eur od 1.11.2017 do zaplatenia, to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 200 eur mesačne vždy k poslednému dňu v tom - ktorom mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do vyrovnania tak, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia; II. žalobu vo zvyšnej časti zamietol; III. žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 22 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 232, § 290 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 369 ods. 1, § 497 a nasl., § 502 a § 503 Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy); § 39, § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 5 a 9 a § 54 ods. 1 a 2, § 517ods. 2, § 526 a § 565 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z. v znení platnom a účinnom ku dňu omeškania.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa (pôvodná žalobkyňa Poštová banka, a.s.) sa podanou žalobou domáhala vydania rozhodnutia, ktorým súd zaviazal žalovanú k zaplateniu istiny vo výške 1.716,50 eur spolu s príslušenstvom titulom nesplateného úveru.

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový a právny stav veci: Pôvodný veriteľ (Poštová banka a.s.) je spoločnosť, ktorej predmetom podnikania je okrem iného poskytovanie úverov z vlastných zdrojov (banková činnosť). Žalovaná ako dlžníka nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Pôvodný veriteľ a žalovaná dňa 21.3.2014 uzavreli úverovú zmluvu č. 1323001932, ktorou bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.800 eur s ročnou úrokovou sadzbou 25,50 %, RPMN 28,70 %, s konečnou splatnosťou 25.11.2019 a s počtom a výškou splátok: 72 x 52,29 eur. V súlade s čl. 6 Obchodných podmienok pre daný typ zmluvy o spotrebiteľskom úvere v znení účinnom od 10.6.2013 vyhlásila žalobkyňa listom z 10.3.2015 mimoriadnu

splatnosť úveru, čím vznikla žalovanej povinnosť jednorazovo uhradiť banke celú zostávajúcu časť pohľadávky z úveru vo výške 2.062,58 eur. Žalovaná od poskytnutia úveru zaplatila celkovo sumu 1.340,31 eur (na istinu úveru bola započítaná suma 83,50 eur), pričom počas konania už neuskutočnila žiadne ďalšie úhrady. Žalobkyňa si v tomto konaní uplatnila voči žalovanej nezaplatený zvyšok istiny úveru vo výške 1.716,50 eur, úroky vyčíslené ku dňu 31.10.2017 v celkovej výške 798,78 eur, riadny úrok vo výške 25,50 % ročne zo sumy 1.716,50 eur od 1.11.2017 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 1.716,50 eur od 1.11.2017 do zaplatenia. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. I/2018 z 20.6.2018, ktorá bola uzatvorená medzi pôvodným žalobcom ako postupcom a spoločnosťou BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47 967 692, ako postupníkom, bola pohľadávka pôvodnej žalobkyne voči žalovanej ako dlžníkovi, ktorej zaplatenie je predmetom tohto konania, postúpená na spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47967692. Na základe tejto skutočnosti bola na návrh pôvodnej žalobkyne pripustená v predmetnom konaní zmena žalobkyne na BENCONT COLLECTION, a.s. uznesením č.k. 17Csp/223/2017-55 z 11.1.2019. V dôsledku tejto skutočnosti mal súd osvedčenú aktívnu vecnú legitímáciu žalobkyne v tomto spore podľa § 526 O.z..

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovaná uzavrela predmetnú zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. Obch.z. ako spotrebiteľ. Žalobkyňa sa domáhala svojich nárokov z titulu zmluvy, ktorou boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky a táto sa zaviazala vrátiť ich v dohodnutých mesačných anuitných splátkach spolu s príslušným úrokom. Pretože právna predchodkyňa žalobkyne ako veriteľ poskytovala spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovaná ho neprijímala na takéto účely, spĺňajú definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a/ a b/ ZoSÚ, zmluva z 27.11.2013 je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d/ ZoSÚ a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom, pričom na daný právny vzťah sa vzťahujú predovšetkým ustanovenia ZoSÚ a ďalej aj ust. § 52 a nasl. O.z.. V zmysle ust. § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 ZoSÚ bolo potrebné preskúmať, či v listinách tvoriacich zmluvu, sú obsiahnuté všetky zákonom určené náležitosti.

Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že predložená zmluva bola uzatvorená platne, má písomnú formu a všetky jej náležitosti sú na listinách, ktoré tvoria súčasť zmluvy. Žalovaná nárok žalobkyne nijako nespороvala po vecnej ako ani po právnej stránke. Vyhodnotením vykonaného dokazovania, a to aj s ohľadom na splnenie obsahových náležitostí úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ dospel súd k záveru, že žaloba v časti o zaplatenie sumy 1.046,83 eur spolu s úrokmi a úrokmi z omeškania vzniknutými do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 308,69 eur a s úrokmi z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 1.046,83 eur od 1.11.2017 do zaplatenia bola podaná dôvodne. Predmetný úver bol pre omeškanie s platením mesačných splátok (ktoré vyplýva z prehľadu splátok a úhrad) v súlade s úverovou zmluvou (článok 6 Obchodných podmienok pre daný typ zmluvy o spotrebiteľskom úvere v znení účinnom od 10.6.2013), ako aj zákonnou úpravou (§ 565 a § 53 ods. 9 O.z. - predchádzajúca výzva z 23.2.2015) predčasne zosplatnený ku dňu 9.3.2015, čím vznikla žalovanej povinnosť jednorazovo uhradiť banke celú zostávajúcu časť pohľadávky z úveru. Žalovaná od poskytnutia úveru zaplatila celkovo sumu 1.340,31 eur, z ktorej bola na istinu úveru započítaná suma 83,50 eur (viď vyjadrenie žalobkyne zo 17.6.2019), pričom žalovaná už počas konania neuskutočnila žiadne ďalšie úhrady. Súd pritom z prehľadu započítania jednotlivých úhrad obsiahnutého vo vyjadrení žalobkyne zo 17.6.2019 zistil, že úhrady žalovanej po predčasnom zosplatnení úveru vo výške 903,87 eur boli v rozsahu sumy 669,67 eur započítané na riadne úroky vzniknuté po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru (úhrady nad sumu 234,20 eur, ktoré boli započítané na úroky z omeškania vzniknuté po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru), pričom nakoľko podľa názoru súdu žalobkyňa na tieto riadne úroky nemá nárok, a teda aj suma úhrad 669,67 eur mala byť pri správnom postupe veriteľa započítaná na istinu úveru, súd túto istinu priznal len vo výške 1.046,83 eur (táto suma vyšla po odrátaní sumy 669,67 eur od žalobkyňou udaného zostatku istiny 1.716,50 eur), a to s príslúchajúcim príslušenstvom. Súd preto žalobe v tejto časti ako dôvodnej vyhovel v I. výroku rozsudku. Na základe uvedeného žalovanú zaviazal aj k zaplateniu úrokov z omeškania v zákonnej výške 5,15 % ročne zo sumy 1.046,83 eur od 1.11.2017 do zaplatenia, keďže sa žalovaná s plnením svojich záväzkov nepochybne dostala do omeškania.

Súd žalovanej povolil splácať predmetný dlh v splátkach mesačne po 200 eur s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Finančné a zárobkové pomery žalovanej zistil jednak z jej tvrdení a jednak z odpovede z lustrácie v Sociálnej poisťovni zo 16.8.2019, ktorá je v súlade s tvrdeniami žalovanej. Vzhľadom na takto zistené príjmy žalovanej, zohľadňujúc pritom na jednej strane jej dlhodobú nepriaznivú finančnú situáciu vzhľadom na jej iné záväzky a celkové zvýšené výdavky na chod jej mnohočlennej domácnosti, avšak na druhej strane aj oprávnený záujem žalobkyne na zaplatení jej splatnej pohľadávky s prihliadnutím na jej celkovú výšku, dospel súd k záveru, že za daných okolností je možné považovať výšku mesačnej splátky 200 eur za primeranú zisteným

finančným a zárobkovým pomerom žalovanej, ako aj celkovým okolnostiam tohto konkrétneho prípadu (istina bude takto zaplatená v necelých 5 splátkach).

Pokiaľ ide o uplatnený riadny úrok vzniknutý a vyčíslený od 10.3.2015 (deň po predčasnom zosplatnení úveru) do 31.10.2017 v zostávajúcej výške 489,96 eur (viď podanie žalobkyne zo 17.6.2019) a vo výške 25,50 % ročne zo sumy 1.716,50 eur od 1.11.2017 do zaplataenia, súd tento nárok nepriznal a žalobu v tejto časti zamietol (výrok II), pretože podľa jeho názoru z ust. § 502 a § 503 Obch.z. vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. Veriteľovi teda patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, a to aj v prípade jeho predčasného zosplatnenia, pričom následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (R 59/1998). Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 476/2012-14). Pri zosplatnení úveru vzniká veriteľovi nárok na jednorazové vrátenie poskytnutej istiny úveru vrátane úrokov vzniknutých (resp. kapitalizovaných) ku dňu zosplatnenia úveru a má právo získať okamžite späť celú sumu poskytnutých (požičaných) peňazí, a teda na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru a práve v tomto rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na riadne úroky za poskytnutie (požičanie) peňažných prostriedkov aj po zosplatnení úveru. V opačnom prípade by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby ku zmene záväzku nedošlo, pričom spotrebiteľovi by už neboli garantované práva, ktoré mu v súvislosti s dohodnutým splácaním úveru vyplývali zo zmluvy pred vyvolanou zmenou. Ba čo viac veriteľ by mohol úroky inkasovať aj v oveľa väčšom rozsahu a v kratšej dobe, než na základe pôvodného splátkového kalendára, nakoľko by už nebol ohraničený postupnosťou splácania úrokov z istiny a ani dohodnutým celkovým rozsahom úrokov z úveru a dlžník by musel platiť riadne úroky z celej dlžnej istiny bez akéhokoľvek časového a objemového limitu až do úplného zaplataenia tejto istiny (žalobkyňa totiž žiadané úroky nelimitovala ani pôvodne dohodnutou celkovou sumou úrokov vypočítanou podľa pôvodného splátkového kalendára, na ktoré úroky by mala žalobkyňa nárok pri riadnom splácaní úveru počas doby trvania zmluvného vzťahu). Jednorazovým zosplatnením úveru vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie (podľa § 517 ods. 2 O.z. v spojení s § 3 a § 3a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.), keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto zmluvná úprava pri spotrebiteľskom vzťahu pre obchádzanie zákona (a to najmä zákonných ustanovení uvedených v tomto a v predchádzajúcom bode odôvodnenia, a v toho dôsledku aj ust. § 53 ods. 4 písm. k/ O.z.) podľa § 39 O.z. absolútne neplatná, resp. taká zmluvná úprava je taktiež na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo takú zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 O.z., resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 O.z. robí absolútne neplatnou (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.6.2015 sp. zn. 6Co/190/2014).

Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu vo zvyšnej časti (v časti prevyšujúcej nárok priznaný vo výroku I) zamietol (výrok II).

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP a záverom, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 22%, keďže žalobkyňa bola v tejto sporovej veci úspešná na 61 % a neúspešná na 39%, t. j. čistý úspech žalobkyne predstavuje 22%, s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Opravným uznesením zo 16. septembra 2019 č. k. 17Csp/223/2017-95 súd prvej inštancie I. Opravil výrok I. rozsudku č. k. 17Csp/223/2017-91 zo dňa 16.8.2019 v časti nesprávnej sumy istiny, z ktorej súd priznal nevyčíslené úroky z omeškania, a to tak, že správne má zniesť: „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi sumu 1.046,83 eur spolu s úrokmi a úrokmi z omeškania vo výške 308,69 eur a s úrokmi z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 1.046,83 eur od 1.11.2017 do zaplataenia, to všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 200 eur mesačne vždy k poslednému dňu v tom - ktorom mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do vyrovnania tak, že

omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia“; s tým, že II. Ostatné časti rozsudku ostávajú bez zmeny.

Právne ho odôvodnil ust. § 224 CSP, vecne tým, že vo výroku rozsudku došlo k zrejmej nesprávnosti - chybe v písaní, pretože ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku (najmä z jeho odseku 6) a tiež z ostatnej časti výroku I. rozsudku, súd žalovaného zaviazal na zaplatenie len istiny 1.046,83 eur, a to spolu s nevyčíslenými úrokmi z omeškania vo výške 5,15 % ročne od 1.11.2017 do zaplatenia práve z tejto sumy istiny 1.046,83 eur (súd žalobcovi nepriznal žalobou uplatnený nárok nad túto sumu istiny vrátane úrokov z omeškania), avšak pri vyhlásení rozsudku došlo k zrejme nesprávnosti v uvedení tejto sumy, ktorá bola následne zachytená v zápisnici v nesprávnej výške 1.716,50 eur. S poukazom na uvedené zistenie zrejmej nesprávnosti vznikutej v dôsledku zlyhania v duševnej a mechanickej činnosti osoby sudcu, ktorý rozsudok vyhlasoval, čo nepochybne malo za následok chybu v písaní v I. výroku predmetného rozsudku, bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti a v časti trov konania (II. a III. výrok) podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne navrhla jeho zmenu vyhovením žalobe aj v takejto časti. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, f/ a h/ CSP. Namietala, že rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobkyňa nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Je zrejmé, že súd a akýkoľvek štátny orgán v SR má postupovať na základe a v medziach zákona, čo zaujatím takéhoto právneho názoru súdu bez podpory právnym predpisom zjavné naplnené nebolo. Pokiaľ mal súd za to, že otázka nároku na zmluvný úrok po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru mala byť zodpovedaná Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 143/1998, tak s týmto záverom sa nestotožnila, nakoľko podľa nej ide o rozhodnutie, ktoré nevyhovuje potrebám súčasného právneho stavu, keďže po jeho vydaní došlo k vstupu SR do EÚ a následne k implementácii relevantných smerníc do nášho právneho poriadku, ako aj k vydaniu nových právnych predpisov, ktoré sú pre danú oblasť regulácie smerodajné. Poukázala na § 16 ods. 1 ZoSÚ, ktorý citovala s tým, že výkladom a contrario, v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. Poukázala tiež na to, že rozhodovacia prax súdov v otázke priznávania zmluvných úrokov po zosplatnení úveru je rôznorodá, čo nie je v súlade s princípom právneho štátu, ktorého obsahom je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (I.ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III.ÚS 356/06) Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010.PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Žalobkyňa bola názoru, že v prípade zmluvného úroku ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, čo znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa (žalobkyne) za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda späť aj nárok žalobkyne na zmluvné úroky, pričom žalovaná si bola tohto nároku vedomá a svojím podpisom zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazala uhrádzať. Znenie § 503 ods. 3 Obch.z. upravuje obdobie za ktoré má veriteľ nárok na zmluvný úrok. Už z jazykového výkladu je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Zosplatnenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok. V prípade ak by veriteľ úver nezosplatnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Ak teda je dlžník povinný platiť zmluvné úroky v prípade ak platí úver v splátkach, odporuje logickému výkladu aby bol od toho oslobodený v prípade oprávnenej zmeny termínu splatnosti. Úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov na základe úverovej zmluvy, predstavujú cenu úveru. Dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie

úveru. Táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. V zmysle vyššie uvedeného s ohľadom na bod 6.4. Obchodných podmienok: „V prípade, ak sa stane úver predčasne splatným, Banka je oprávnená úročiť nesplatenú istinu úveru zmluvnou úrokovou sadzbou a sadzbou úroku z omeškania až do úplného splatenia zmluvného záväzku Klienta voči Banke.“ Je nepochybné, že úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do úplného splatenia bolo úmyslom žalobkyne a žalovanej musel byť tento zámer vzhľadom formuláciu jasný. S obchodnými podmienkami úveru sa žalovaná oboznámila a vyjadrila s nimi súhlas, čo potvrdila svojím podpisom na zmluve. Tento záver konštatoval vo svojom rozhodnutí aj Najvyšší súd ČR Rozsudkom 32Cdo 3830/2014. Vzhľadom na fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovanej, v zmysle ktorého je povinná naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. V prípade zmluvného úroku ide de facto o odmenu veriteľa za poskytnutie úveru, pričom v uvedenom prípade k vráteniu plnej výšky úveru zo strany žalovanej doposiaľ nedošlo, na základe čoho je žalobkyňa naďalej oprávnená aj na zaplatenie tejto položky. Ad absurdum, v prípade nepoctivého dlžníka, by tento zo špekulatívnych dôvodov mohol bezprostredne po čerpaní úveru pristúpiť k neplateniu dohodnutých splátok, čím by spôsobil predčasnú splatnosť úveru a vyhol by sa tak plateniu dohodnutých zmluvných úrokov v sadze určenej trhovými mechanizmami. Nepoctivý dlžník by tak bol viazaný iba na platenie výhodnejších úrokov z omeškania v právnych predpisoch regulovanej výške úrokovej sadzby a súd by zároveň takejto nepoctivosti poskytoval ochranu.

Žalobkyňa nesúhlasí s tvrdením súdu, že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa. Keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Dala do pozornosti ust. § 517 ods. 2 O.z.. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať úroky z omeškania, pokiaľ nie je zo zákona daná povinnosť platiť poplatok z omeškania. Dlžníkovi, ktorý sa ocitne v omeškaní, tak pribúda ďalšia platobná povinnosť popri už existujúcom peňažnom dlhu. Peňažný záväzkový právny vzťah môže byť chápaný ako hlavný alebo vedľajší. Hlavným záväzkovým právnym vzťahom je peňažný záväzkový právny vzťah vtedy, ak jeho kauza smeruje priamo k zaplateniu, resp. k získaniu určitej sumy peňazí. Vedľajším a akcesorickým peňažným záväzkovým právnym vzťahom je záväzkový právny vzťah úrokový, ktorý vzniká iba vtedy, ak medzi účastníkmi existuje peňažný záväzkový právny vzťah hlavný. Dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Najvýraznejšie tieto odlišnosti demonštruje skutočnosť, že aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať úroky dohodnuté v zmluve, na druhej strane, úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj v prípade bezodplatnej pôžičky. Obidva úroky môže teda veriteľ žiadať popri sebe, a to bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah. Zosplatením úveru nedochádza k zániku zmluvného vzťahu, ale dochádza k zmene obsahu záväzku. Napriek judikovanému právu v oblasti zmluvného úroku a jeho uplatňovania po zosplatení úveru v rozhodnutiach Ústavného súdu IV.ÚS 476/201 a Najvyššieho súdu 4 Obo 143/1998, nie je na pôdach okresných súdov ustálená súdna prax v ich uplatňovaní. Poukázala na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn.: 41Co/13/2018 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/22/2018 z 28.6.2018, z ktorých citovala, a na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/1/2018 z 25.1.2018. Poukázala tiež na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky, JUDr. Milana Lálíka: „Považujem za nevyhnutné najskôr konštatovať, že všeobecné súdy vrátane ústavného súdu ochranu spotrebiteľov pustili už tak ďaleko, že títo nemusia niesť žiadne adekvátne dôsledky za svoje konanie, aj keď uzavru akúkoľvek zmluvu, dokonca čokoľvek, čo sa prieči zdravému rozumu (v zmysle „ten chudák ani nevie, čo podpísal“, ale „peniaze mohol zobrať“), a to sa už dotýka samej podstaty a hlavne primeranosti práva, v dôsledku čoho spotrebiteľa z úradnej povinnosti zbavujú jeho zodpovednosti. Taký postup orgánov ochrany práva je nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, vigilantibus iura, neminem laedere a pod., ktoré by mali v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa; opakom je potom neprípustné zvýhodňovanie dlžníka oproti veriteľovi, ktorému inak reálne hrozí riziko nevyoženia ani len elementárneho nároku bez akéhokoľvek príslušenstva voči dlžníkovi, ktorý sa tak neoprávnene obohacuje na jeho úkor za asistencie súdov. Preto ak nedôjde k racionálnemu zvratu v doterajšej judikatúre súdov, opäť vrátane ústavného súdu, existujúce bagateľné spory tak zahltia všetky súdy Slovenskej republiky (čo je už reálne) a ochromia nielen výkon ich spravodlivosti, ale narušia aj dôveru občanov v právo, právny poriadok, a tým aj v právny štát (čl. 1 ods. 1 ústavy).“

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadрила, odvolací návrh nepodala.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyšovo zamietajúcej žalobu a v závislej časti náhrady trov konania je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej vo vzťahu k úrokom na právnom závere, že žalobkyni prislúcha právo na zaplatenie dohodnutého zmluvného úroku z úveru len do času zosplatenia úveru.

Žalobkyňa s týmto jeho záverom nesúhlasila dôvodiac najmä tým, že dlžník je povinný platiť úroky až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru veriteľovi, žiadosťou o okamžité splatenie úveru nedochádza k zániku (predčasnému ukončeniu) zmluvy, povinnosť platiť úroky z omeškania je predpokladaným zákonným sankčným mechanizmom, pretrvávajúci stav, keď žalovaná naďalej užíva (a nevracia) poskytnuté finančné prostriedky a žalobkyňa nimi fakticky nedisponuje, rozhodne nie je dôvodom na nepriznanie zmluvne dohodnutých úrokov, inštitút úroku je v právnej doktríne SR a ČR dlhodobo interpretovaný ako cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania (bez ohľadu na termín splatnosti úveru), t. j. do doby reálneho vrátenia úveru veriteľovi, v ktorej súvislosti poukázala na odbornú literatúru, keď vzhľadom na prezentované doktrinálne závery a rozhodovacu prax nemožno v danom prípade akceptovať údajnú neprípustnosť paralelného úročenia istiny úverovej pohľadávky žalobkyne úrokom z omeškania a súčasne riadnym zmluvným úrokom (v podrobnostiach viď 3. bod tohto rozhodnutia odvolacieho súdu).

Z odvolania je teda zrejma nesúhlasná argumentácia voči právnomu posúdeniu nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatení úveru. Z rozhodovacej praxe odvolacích súdov vyplýva nesúlady v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z ust. § 497 a § 502 ods. 1 Obch. z. vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (uvedené odznelo v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.6.2020).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) v aktuálnom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy, čo znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502 ods. 1 veta prvá Obch. z. je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. NS SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 ďalej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ

by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlužník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ust. § 53 ods. 1 O. z. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. NS SR v rozhodnutí 5Cdo/42/2020 dospel preto k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v závislom výroku o náhrade trov konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (odvolacie konanie nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie).

7. Povinnosťou súdu prvej inštancie, viazaného právnym názorom odvolacieho súdu vychádzajúceho z rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, tak bude v ďalšom konaní vykonať dokazovanie za účelom posúdenia nároku žalobkyne na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatnení úveru (popri úrokoch z omeškania). NS SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preukázaný skutkový stav na základe vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie podriadil pod platnú právnu úpravu, v zmysle ktorej je dlžník povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov (§ 502 ods. 1 Obch. z.) a konečný okamih povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov zodpovedá dohode zmluvných strán o zmluvnom úroku pri riadnom plnení povinnosti dlžníka, zaplatiť tento zmluvný úrok ako cenu peňazí.

Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

8. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

9. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)